

forholdsvis højt. Naar man omkring i Kommunerne finder, at der betales forholdsvis meget i Forhold til det, man faar, ligger det netop i, at langt fra alle Andragender er behandlet, saaledes at man endnu ikke kan udøve noget Skøn over, hvorledes Tilstanden vil blive, naar den er blevet endelig.

Hvad angaar Underændringsforslagene Nr. 282, 284 og 286, stillede af Udvalget, kan jeg udtale, at jeg i og for sig intet har at indvende imod dem. Det er selvsagt altid en Skønssag, i hvilken Grad man kan sætte en Bevilling ned uden at gøre Skade, og naar man indenfor det ærede Finansudvalg har haft den Opfattelse, som har fundet sit Udtryk gennem disse Underændringsforslag, skal jeg ikke modsætte mig, at dette Finansudvalgets Skøn faar Bekræftelse gennem disse Underændringsforslags Vedtagelse. Jeg maa bekende, at jeg i og for sig med Beklagelse er gaaet til saa at sige alle disse Forslag om Nedsættelse af Bevillinger, det gælder ikke mindst Forslaget om Nedsættelsen af Bevillingen til Husfidens Fremme, som findes under Nr. 288. Jeg kan derfor ogsaa meget vel tiltræde det Underændringsforslag, Udvalget har stillet om, at Nedsættelsen reduceres fra 5 000 Kr. til 3 000 Kr.; men i denne Forbindelse vil jeg gerne bemærke, at den Bevilling, som ekstraordinært er givet paa Tillægsbevillingsloven, og som har andraget i de sidste Par Aar 10 000 Kr. aarlig, endnu for Tiden er under Overvejelse i Ministeriet. Jeg mener ikke, der kan være Tale om at stille et Forslag paa Tillægsbevillingsloven om et ekstraordinært Tilskud paa 10 000 Kr., men paa den anden Side er der ikke Tvivl om, at Husfidenssagens Fremme er af saa stor Betydning for de mange smaa Hjem her i Landet, at man ikke maa gaa til Nedsættelse eller til fuldstændig Fjernelse af Bevillingen uden at have forvissat sig om, at Konsekvensen heraf ikke vil blive en ganske afgørende Føringelse af den vedkommende Landsorganisations Virksomhed. Disse Overvejelser er, som sagt, endnu ikke bragt til Afslutning i Ministeriet, men at stille Forslag om en Bevilling ekstraordinært paa Tillægsbevillingsloven paa 10 000 Kr. vil der ikke blive Tale om. Jeg maa dog forbeholde mig eventuelt at stille Forslag om et saa stort Beløb, som jeg skønner tvungende nødvendigt, for at Husfidensforeningerne kan opretholde deres Virksomhed nogenlunde i det Omfang, hvori denne hidtil har været udøvet.

Hvad angaar Ændringsforslag Nr. 292 og Underændringsforslag Nr. 293, maa jeg bemærke, at det ærede Medlem Hr. Rode

har ikke Ret i, at den af mig paa dette Punkt foreslaaede Nedsættelse er Udtryk ikke for Sparebestræbelser, men for en ny Aand overfor Afholdssagen. Dette er ingenlunde Tilfældet. Som det ærede Medlem vil bemærke, er der foregaaet Nedsættelser paa samtlige Konti, som Talen her er om, og for at bedømme det Forslag, som her er stillet, maa man undersøge, hvilke Bevillinger der i Aarene før Krigen og op igennem de første Krigsaar blev ydet til Afholdssagens Fremme. Jeg tror, at hvis man gør det, vil man komme til et lidt andet Resultat end det, som en Række ærede Medlemmer nu har gjort sig til Talsmand for. Jeg maa derfor anbefale til Vedtagelse Ændringsforslaget under Nr. 292, som er stillet af mig og tiltraadt af et Flertal, og tilraade Tinget at stemme imod det af et Mindretal stillede Underændringsforslag under Nr. 293.

At Dansk Fredsforening maa dele Kaar med andre Institutioner, betragter jeg som en Selvfølge. Det kan i det hele taget ikke nytte, at man her lader Ministerens frie Skøn udfolde sig i den Grad, at Spørgsmaalet om, hvorvidt der skal skrives ned paa en Bevilling eller ej, finder sin Afgørelse i Forhold til den Interesse, som vedkommende Minister maatte være for den Virksomhed, den vedkommende Forening udfolder. Her maa alle nyde samme Ret, her maa alle behandles efter nogenlunde ensartede Principper, og dette medfører ogsaa Nedsættelse paa Bevillingen til Dansk Fredsforening, som ikke ved denne Nedskrivning bringes ned under det Beløb, der tidligere, før Højkonjunktorens Dage kom, ydedes til denne Forenings Virksomhed.

Hermed tror jeg at have udtalt mig om de Spørgsmaal, som har givet Anledning til Bemærkninger fra ærede Medlemmers Side, og jeg kan da slutte med at bringe det højtærede Finansudvalg min bedste Tak for den imødekommende Behandling, man har ladet Indenrigsministeriets Ændringsforslag blive til Del.

Trier: Finansudvalget og Ministeren har sikkert Ret i, at der ikke sker nogen finansiell Skade — heller ikke noget finansielt Fremskridt — ved, at man nedsætter Tilskuddet til Invalideforsikringsfonden med 2 Mill. Kr., og at der heller ikke sker nogen Skade for Invaliderne derved. Men jeg er ikke sikker paa — og det er det, jeg gerne vil høre Ministeren udtale sig lidt nærmere om —, om ikke dette Forslag er i direkte Strid med Forudsætningerne for Invalideforsikringsloven. Det ved Ministeren bedre end andre, fordi han havde